FACEȚI O CRIMĂ contra Sănătăței Dv. dacă suferiți de CONSTIPAȚIE HEMOROIZI OBEZITATE ȘI NU LUAȚI

CEAIUL UNIVERSAL

Mii de bolnavi vindecați, ce spun profesorii Doctori?

1) Intrebuințat la o serie de bolnavi de CONSTIPAȚIE CRONICA la Spitalul Brâncovenesc IN TOATE CAZURILE rezultate foarte bune iar administrarea agreabilă și ușoară.
Medic Primar Agreg Dr. I MOSCU

2) Experimentat contra constipației cronice la clinica terapeutică a facultății de Medicină. Rezultate foarte bune.
Profesor Dr. A Teohari

Ce spun Bolnavii vindecați?

1) Suferind de 10 ani de constipație cronică. Vindecat complect cu „Ceai Universal". Em. Canarea C.-Lung Muscel
2) Efecte minunate. Suferindă de constipație și ficat. Mulțumiri. Eufr. căp. Mihăilescu, R.-Vâlcea
3) „Ceaiul Universal" preparat admirabil. Suferind de 7 ani de constipație și ficat. Recomand tuturor. A. Secoșanu, Lugoj
4) Fenomenal succes. Intrebuințat și eu și soția contra constipației sciatica, reumatism. I. Săluță, Roman
5) Efecte uimitoare! efect sigur și normal. Nu ca altele supărătoare și incomode. G. Ioanițescu, com. Ulmeni Dâmbovița etc., etc., etc.

De ce așa rezultate miraculoase?

Pentrucă „Ceaiul Universal", compus numai din plante, este singurul preparat care regulează buna funcționare a stomacului, intestinelor, ficatului, rinichilor. El purifică trupul de otrăvurile rezultate inevitabil din funcționarea organelor noastre și le regenerează. Evită artritismul, guta uremia. Intrebuințare prelungită cu acelaș efect satisfăcător.

ATENȚIUNE: CEAIUL UNIVERSAL este cel mai minunat și agreabil PURGATIV. Efect sigur, fără crampe, fără dureri, de aceia a rămas singurul purgativ recomandat și la FEMEI GRAVIDE, LEHUZE, BATRANI și COPII. La Farmacii și Droguerii.
„CEAIUL UNIVERSAL" se vinde numai în pachete originale, refuzați când vi se oferă vărsat.

Își îndeplinește Statul nostru menirea cuvenită lui?

— Urmare din pagina I-a —

că atât religiunea, cât și Biserica lor străbună sunt expuse din partea Statului nostru modern, la lovituri *fățișe* și *legale*, care s'au început să li se dea, din anul 1863—1864, când printr'o lege constituțională, li s'au secularizat *radical*, atât eparhiilor ortodoxe, cât și sfintelor lor mânăstiri și schituri și metoace, toate averile lor materiale.

Tot atunci, religiunea și Biserica ortodoxă a poporului nostru, au fost *corosiv atacate*, ca fiind *nefirești și improprii* vieții omenești și civilizației moderne, chiar în parlamentul țării, de către cărturarul și marele orator Vasile Conta, în calitatea sa de ministru de pe atunci. Continuarea acestor lovituri fățișe și legale, s'a afirmat *succesiv* din partea statului nostru modern, 1) prin laicizarea și politicianizarea seminariilor teologice și ortodoxe, puterea ministerială respectivă avându-și față de aceste pepiniere evanghelice de pregătire a întregului cler ortodox, de sus și de jos, întreaga autoritate și deplina stăpânire asupra acestor seminare' 2) prin reducerile anuale ale subvențiilor eparhiale și mănăstirești, în felul de a nu-și mai putea îndestula toate atribuțiunile și sarcinile și menirile proprii ființei și țelurilor de atins, de ordin pur religios, moral, cultural, educativ și social. Tot la aceste lovituri să numără și cea a *curbelor de salar bugetar*, de care clerul ortodox, privit în întreaga lui masă colectivă, a fost atins mult mai în larg, și mult mai profund de *cât toate categoriile funcționarilor publici.*

In fine, tot în cadrul dureros al acestor lovituri să numără și *privilegierea somptuoasă a tuturor cultelor neortodoxe, de ordin minoritar și istoric; cu precăderea față de aceste culte, a cultului romano-catolic și greco-catolic; cum și toleranța, în cadrul celor peste 13 milioane de creștini ortodocși, a ereziilor-sectare de tot felul;* dintre care, erezia-sectară baptistă, cea a advent'știlor de ziua a 7-a și aceea a așa zișilor creștini după Evanghelie, și-au dobândit dreptul lor de existență legală, în statul și în poporul român, sub numele de *„Asociațiuni religioase"*; și de sigur, cu îngăduința tot din partea statului nostru modern, de a-și ține și congrese publice, ca în cazul bunăoară al adventiștilor de ziua a 7-a, care și-au ținut, chiar în anul 1933, congresul la Ploești.

Departe de noi, de ale imputa cultelor romano-catolice și greco-catolice privilegiile, cari li s'au decernut de către statul nostru modern; de oarece, cine nu știe de ce putere uriașă dispune Vaticanul, față de toate statele și de toate popoarele internaționale, în cadrele cărora se află în majoritate, sau în minoritate ca la noi, aceste două culte? Cine nu știe de asemenea organizația solidă și valoarea culturală și misionară a cultului romano-catolic? Și cine nu știe în fine, că, deși internațională, Biserica romano-catolică își are totuși în teritoriu geografic propriu ei; un Singur Șef central și *infailibil*, ca puteri de guvernare a întregei Biserici internaționale de sub conducerea sa; cum și calitatea nunțiilor papali de decani ai tuturor legațiunilor externe, din care se încheagă corpurile diplomatice din fiecare țară

Și cine nu știe de asemenea, cum că noi românii, *mai ales de azi*, ne uităm și ne înlăturăm pe noi și pe ai noștri, ca să îi îmbrățișăm, să-i proslăvim și *să ne plecăm până la pământ*, față de străinii, care ne impun, — mai ales atunci când sunt foarte puternici, — să le satisfacem, cu orice preț și risc față de propriile noastre nevoi și interese, nevoile și interesele lor proprii?

Fără să ne fie ereditare, slăbiciunea și păcatul acesta tind însă să se generalizeze și să se permanentizeze, în straturile noastre intelectuale de reprezentare și de cârmuire a statului nostru; cu toate că, în felul acesta, noi ne expunem îndoitului risc, de a ne *discredita*, față de străinătate; și de a ne *anula* propriile noastre valori, trebuințe, puteri și instituțiuni, în legătură, atât cu ființa statului, cât și cu acea a poporului nostru.

† Vartolomeu
Episcop al Râmnicului Noul-Severin

Icoana LUI

In aste zile, mari, creștinești, gândul tuturor cugetătorilor privește înapoi, spre adâncul vremurilor de mult apuse.

In depărtarea timpurilor uitate, cu stări de lucruri și evenimente, în omenirea aflătoare pe întreg cuprinsul pământului, lumea era cu mult mai rea atunci, decât astăzi. Noțiunea de înțelegere a conștiinței popoarelor era, pe deantregul, necunoscută. Era doar *forța* materială pusă la încercare. Tălăzuiri de hoarde omenești, barbarii vremurilor cutreierau pământurile care nu cunoșteau granițe statornicite de drepturi. Se încălcau infiripatele așezări. Se smulgeau averile. Se predau stăpânitele alcătuiri. Se dădea foc așezărilor, încropite, întâlnite în calea prădărilor.

Arareori se iveau centre de începuturi de civilizație, vremelnic statornicite în țări care-și mutau granițele mai deseori.

Incălcările nevestite săvârșite peste teritoriile altora se țineau lanț. Șefii conducători de întocmiri colective, în fruntea masselor plătite, vânturau țările, supuneau, subjugau, și se decretau a totputernici peste popoare îngenunchiate; apoi, decapitați, le succedau alți conducători, cu aceleași soarte. Și istoria se repeta, pretutindeni, în acelaș chip.

Forța spirituală era ca și inexistentă. Lux, risipă, imoralitate, apucături primitive, deșănțare generală, se întâlneau peste tot, în omenirea întreagă.

Dela un timp, însă, în locuri depărtate, se iveau puținii înțelepți modești care cereau, sau cerșeau, o altă stare de lucruri. Aceștia întrezăreau o schimbare, *de undeva, cândva.*

Huliți, desconsiderați, goniți, închiși, otrăviți rătăcitori, filozofi vizionau că are să vină într'o zi, *cineva, în depărtate* locuri, care are să mântuiască lumea de păcate și de blesteme.

Iată, că, într'o noapte, fără lună pe cer, e o *stea* mai lucitoare ca toate celelalte stele, către care deznădăjduiții și cercetătorii își îndreaptă privirile și pașii lor. Steaua plutește deasupra Bethleemului. Inspre acolo magii își îndreaptă căutarea.

Din lumea umiliților apare *El*, de toți așteptatul.

Se născuse *Acela*, trimisul lui Dumnezeu.

Ii se înalță altare. Ii se clădesc biserici. Ii se aprind lumânări în cale. Il privesc ochii mulțimilor. Se deșteaptă mințile. Inimile bat mai cu aprindere. Sufletele se încălzesc mai generos. Spiritualitatea încearcă să se întindă și să cuprindă omenirea. Răul începe să dispară. Lumea se îmbunează.

Acest mare *anunțător* — Isus Christos, din Nazareth — aprinde facla-i divină pentruca apoi, să se intemeieze *creștinismul*, etern și a tot cuprinzător dealungul pământului și'n infinitul timpurilor.

Pe unde trece acest divin iluminat, *predică* săracilor, năcăjiților și umiliților. Când apare, toți îngenunche în cale-i Când *El* se oprește, îi se sărută veșmântele și picioarele. Aerul se îmbălsămează cu mirezmele florilor eterne, iar natura reînviază.

Apostolii îl urmează, sfielnic, supuși, temători. In colțurile neumblate ale pământului, apostolii propovăduiesc învățăturile *Lui*. Patru dintre aceștia, — marii inițiați Matei Marcu, Luca și Ioan — îi și transcriu învățăturile, autentice, care rămân deasupra veacurilor.

Creștinismul, ca doctrină filozofică, e cea mai sublimă creare a gândirii omenești, și se situiază deasupra tuturor sistemelor filozofice. Toți marii cugetători, care s'au perindat veacurilor, se inspiră dela doctrina creștină, neizbutind încă s'o ajungă, sau s'o egaleze.

Omenirea întreagă, depe cuprinsul pământului, e investmântată cu razele calde și generoase ale creștinismului.

Ținta tuturor popoarelor civilizate este ca omenirea să devină mai *bună*. Numai că *mijloacele* diferă mai totdeauna.

Doctrina creștină învață găsirea ca acele mijloace să ducă la scopul final: *binele sub toate formele și în toate chipurile*.

Isus Christos să ne fie icoana vie, în suflet și în spirit, pe care să o păstrăm, în tot locul și în toată vremea, ca să îndemnăm și să făptuim numai binele printre semenii noștri.

Nu numai la aste zile de creștinească reculegere, ci în toată viața, cată să nu piară imaginea *Mântuitorului*, din întreaga ființă a noastră.

Pretutindeni icoana *Lui* să o avem înainte, vie.

Icoana *Lui* s-o purtăm cu noi.

Scarlat Preajbă

O nuntă domnească, la Iași, în iarna anului 1645

Am povestit altă dată, aci, nunta frumoasei și nefericitei Domnițe Ruxandra, fiica mai mică a lui Vasile Vodă Lupul, cu Timuș, neciopl'tul fiu al hatmanului căzăcesc, Bogdan Chmielinski, cu care Vodă avea interese politice.

A doua fată a Domnului Moldovean, Domnița Maria, era în anul 1645 în vârstă de douăzeci de ani, tot așa de frumoasă și de deșteaptă ca și sora ei vlăstare bine crescute ale trufașului Lupu Vodă, cel cu veleități de autocrat bizantin, de a cărui curte strălucită se dusese vestea.

Fu cerută în căsătorie de prințul Janus Radziwill, palatinul Lituaniei, rămas văduv prin moartea primei sale soții; acesta, fiind de credință luterană, ridică împotriva sa mai toată boerimea moldoveană, foarte susceptibilă, pe acea vreme, pe chestiuni de nepotriviri confesionale, chiar când era vorba de domnitorii lor, sau de odraslele domnești.

După ce principele obținu consimțământul mamei sale și pe acela al regelui polon Vladislav, care ar fi putut avea obiecțiuni împotriva alianței cu fiica unui domnitor supus turcilor, dușmanii săi, el trimese la Iași, pe la finele anului 1644, doi nobili poloni cu numeroase și bogate daoruri de nuntă.

Domnița Maria primi, odată cu inelul de logodnă, sipeturi pline cu scule de metal prețios, nestemate, tacâmuri de argint masiv și felurite podoabe de mare preț. Socrului, lui Vasile Vodă, solii îi aoduseră o sabie cu mâner de aur cizelat, o minunată pușcă cu patul incrustat, precum și ceasornice, adevărate capodopere în această artă.

In schimbul bogatelor daruri, nobilii Mirsky și Mierzinsky, solii lui Radziwill, aoduseră nerăbdătorului lor stăpân, odată cu mult doritul consimțământ al frumoasei prințese și portretul ei, pictat de mână măeastră pe fildeș.

Curând după plecarea soliei ajunseră din urmă și vistierul Catargi și spătarul Ivanovici, trimișii lui Vasile Vodă care duceau și ei, odată cu inelul de logodnă, scumpe daruri = rarități turcești — din partea voevodului moldovean.

Sigur, de acum, de mâna prinț'pesei Maria, logodnicul pornește din țara sa, întovărășit de o strălucită suită și, după câte-va săptămâni de drum, ajunge, la sfârșitul lui Ianuarie, pe pământ moldovenesc, la Hotin, unde alaiul este întâmpinat de marii boeri moldoveni cu patru companii de pedestrași și vre-o șase de călăreți.

In apropiere de Iași unde era reședința socrului, acesta îi eși înainte cu mare mulțime de oameni, = cronicarii zic 12.000 —il sărută cu dragoste, dăruindu-i minunatul cal arăbesc, împodobit cu aur, pe care venise Vodă Lupul.

Când alaiurile înfrățite intrară în Iași, marea mulțime adunată făcu o primire entuziastă prințului lituan.

Cronicarul german *Happelius*, care și-a scris interesanta sa carte: *„Historia Moderna Europae"* în 1692, are intr'ansa, interesante detalii privitoare la desfășurarea acestei nunți domnești, detalii care completează acelea pe care ni le-a lăsat, în memoriile sale, cronicarul ungur contimporan, *Kemeny*, folosite apoi de *Șincai* în cunoscuta sa cronică.

Vom folosi ambele relatiuni în povestirea ce va urma.

In suita domnului moldovean, se găseau numeroși călăreți turci care executară, în admirația generală, felurite jocuri de abilitate și agerime, prinzând din goana cailor săgețile din sbor, intrând din fugă, sub burta calului și apărând pe cealaltă parte și multe alte minunății care plăcură mult oaspeților.

Tunurile bubuiră și uciderea din greșală, din pricina unei ghiulele trase prea aproape, a unui peic din suita prințului, nu strică de loc buna dispoziție generală.

Timp de șase zile se așteptă la curtea lui Vasile Vodă sosirea, rând pe rând, a oaspeților trimiși să le prezinte pe suverani vecini la nunta domnească. Așa sosiră, prinți cu alai, solii domnului muntean Matei Basarab ai lui Gheorghe Rackoczi al Transilvaniei, însuș cronicarul Ianoș Kemeny, cu numeroasă suită de nemeși unguri, solul Patriarhului din Constantinopol, acei ai palatinului Curlandei și Brandenburgului precum și numeroși senatori poloni și lituani prieteni ai ginerelui și soli ai regelui polon.

In ziua de 5 Februarie 1645 se săvârși, în biserica Sf. Nicolae Domnesc din Iași, nunta princiară de către mitropolitul Kiewului, Petru Movilă, înadins venit. Nunta, spre a nu supăra pe Domnul moldovean, se oficiazul după ritul ortodox, dar nu în prezența lui Vasile Vodă, nici a Doamnei Ecaterina, căci obiceiul voia ca părinții să nu fie de față.

Se aruncară galbeni în biserică pe = care = mirii, sălcându-i în picioare, arătau că „numai de dragoste și cinste aveau nevoie dela Dumnezeu, bogăția lumească fiind lucru de lepădat".

După nuntă, tot potrivit obiceiului, mireasa merse în apartamentele Doamnei unde se servi masa femeilor, în vreme ce mirele intră în apartamentele Domnului, unde se încinse un ospăț de peste două sute de tacâmuri, masă ca în povești. Happelius spune că *„de această masă nici un monarh n'ar fi putut roși"*, iar celalt martor ocular, Kemeny, afirmă că masa servită în argintărie curată a fost din cele afară de bună, *„masă servită nu cu bar barie românească ci ca la un adevărat rege creștinesc"*

Protocolul ospățului, tot după mărturia solului ungur, a fost bine păzit și nimeni nu i s'a adus vre-o jignire, în cinstea și rangul său, locul fie-căruia fiind hotărît după importanță, așa cum se cuvenea.

In afară de masa domnească, îmbelșugată și bine servită, se orânduise ospețe copioase prin case particulare, până și celei din urmă slugi dându-i-se bani, de cu vreme, să aibă, să nu ducă lipsă în timpul sărbătorilor dela curte.

Douăsprezece zile ținură petrecerile iar muzicile turcești, trimese înadins de Sultan, cântară pentru veselirea oaspeților, alătur de lăutarii moldoveni.

După masa la care s'a băut cu măsură, jupânesele și jupânițele au coborât jos în curte, unde s'au încins jocuri naționale la care boerii și musafii, fără să se amestece în joc; doar un stolnic bătrân, cu calpacul pe o ureche, cu baston mare în mână, întinerit de vinul de Cotnar, sărea cât putea în mijlocul horelor femeești, în hazul tuturor.

Incepură apoi jocurile comediantilor, scamatorilor și acrobaților care se întreceau în fel de fel de isprăvi, care de care mai minunate de căsca lumea gura la acești pehlivani și nu se mai sătura privindu-i.

Cetăți din carton fură luate cu asalt și dărâmate, uriașii se luptară cu leii sau elefanții alții țineau pietroae enorme pe care turci voinici le spărgeau pe burtă cu barase roase, unii își legau de părul lung pietre grele de moară și le învârteau apoi de nu se mai puteau vedea, în sfârșit, alții — dansau pe funii întinse — sau făceau tumbe îndrăznețe de gândeai că nu mai ajung teferi la pământ. mânt.

După ce isprăveau jocurile, mergeau de sărutau poalele hainei lui Vodă care le dăruia pungi cu bani, și haine de mătase sau de postav, drept răsplată că amuzase aleasa asistență.

Pe la 16 Februarie luară sfârșit petrecerile și ospețele iar prințul cu soția sa, întovărășiți de suită și curteni, luară drumul, pe unde veniseră, spre țara leșească.

Domnița Maria își mai revăzu o singură dată pământul țării sale, apoi se statornici în ținuturile brumoase ale Lituaniei, în casa soțului său care tot pe drumuri se purta, înodând și desfăcând treburile politice ale țării sale. In anul 1661, când închidea ochii Vasile Vodă, Domnița Radziwil trecea și ea în viața veșnică și în pomenirea istoriei

A. POMESCU GILLY

D-nii abonați din provincie, pentru reînoirea de abonamente, vă rugăm să binevoiți a lipi pe cuponul mandatului poștal eticheta cu care primiți ziarul, procedând la fel și atunci când veți avea de făcut reclamații sau schimbare de domiciliu.

Bibliografii

— „Jurisdicția industrială", tratată în cadrul legii pentru înființarea și organizarea jurisdicției muncii din Februarie 1933, cu legislație, doctrină și jurisprudență la zi, de Const. Gr. C. Zotta, președinte de tribunal, magistrat asistent la înalta Curte de casație s. III. Editura revistei Geniului, București.

— INIMA FEMEII, versuri de Aubine Tedeschi-Timișoara.

— Victor C. Dimitrescu: *Cad frunzele.*

— Zilele acestea va apare un volum de epigrame, semnate de Henry V. Găbunea, cunoscutul avocat și poet. Scrise cu umor, cele mai multe din ele sunt de necontestată actualitate.

— *Don Juan Cocoșatul*, roman de Ion Călugăru.
Editura Naționala-Ciornei.

— *„A doua viață a lui Șerban Varu"*, roman de Luca Gheorghiade. Editura Alcalay.

❋ A apărut romanul *Focul*, al doilea din epopeea română *„Copilul cu trei degete de aur"*, de d. Mihail Dragomirescu.

— Corteano André: L'Evolution de l'Etat-Payot-Paris.

— Dinescu Sever: Cad frontierele, roman.

— Gherghel Alexandru: Raze și umbre, poezii.

— Dorina Ienciu: Cataclismul anului 2000, roman.

— Ion Luca: Icarii de pe Argeș, tragedie în versuri.

— Titu Onișor: Problema guvernului legiferator.

— DIN POEZIILE LUI LI PO, traducere de Al. T. Stamatiad.

— A apărut *„Proprietatea pe etaje sau apartamente"* de Vasile V. Longhin, judecător președinte la tribunalul Ilfov, cu o prefață de d. Grigore Iuniah.

— A apărut *„Calea Văcărești"* — noul roman al scriitorului *I. Peltz*, editat de *„Cultura Națională"*. E o carte în două volume compacte, interesând prin dramatismul acțiunii și pitorescul personagiilor.

„Calea Văcărești", înfățișează aspectele impresionante ale cartierului într'un chip profund emoționant.

—xox—

Henri Robert

a scris o piesă

Cine nu cunoaște pe cel mai strălucit avocat penalist din Franța, membru al Academiei franceze, pentru elocința barei.

Multe din marile lovituri criminale au primit sancțiuni reduse ori au scăpat fără pedepse grație scurtelor dar sguduitoarelor sale pledoarii.

Scriitor talentat, el a dat la lumină opt serii de procese istorice, așezând într'un cadru luminos și vibrant numeroase figuri și scene sgomotoase și senzaționale la vremea lor.

Un singur lucru nu făcuse celebrul ex-decan al baroului parizian: o piesă de teatru.

Acum și-a călcat pe inimă și a lucrat una în colaborare cu Henri Rothshild — în literatură André Pascal, și, debutant în materie, se complace în amănunte pline de ingenuitate date presei.

De sigur că dacă opera — Pranzini este intitulată — va avea succesul întregei vieți a lui Henri Robert, activul său va spori cu un număr variat în plus. Dacă însă colaboratorul — care are o carieră teatrală comună — l-a determinat la un insucces, decanul și academicianul va recunoaște că aventura putea să lipsească.

—xox—

„Democrația"

A apărut nr. 10 al revistei „Democrația" organul cercului de studii al partidului național-liberal, cu articole semnate de d-nii Tancred Constantinescu (consiliul superior economic), ing. Paul Zotta (tablou politic al tineretului român), ing. Bejan (cronica industrială), avocat M. Gh. Constatinescu (caracterul cultural al mișcărilor extremiste; dela statul cultural la statul realitate), Alexandru Roman (cronica internă) Petre I. Ghiață (Portrete), M. Furculescu (comentarii economice), M. Fărcășanu (cronica socială), etc.

Cântăreții bisericești și Nașterea Domnului

Urmași ai dascălilor de odinioară, cântăreții bis. continuă a fi și astăzi crainicii sărbătoarei Nașterii Domnului. Purtând pe brațe icoana Nașterii Mântuitorului, în staulul din Betleem, ei cutreeră în ajunul Crăciunului palatele somptuoase ca și umilele căsuțe ale țăranilor, vestind cu glas arhaic marele eveniment al omenirii: Nașterea lui Iisus. *Duios și melancolic răsună în această zi, din glasul lor modest și cucernic, melodia Lidiană a glasului al II-a:* „Nașterea ta Hristoase Dumnezeul nostru răsărit-a lumii lumina cunoștinței" *după care urmează vesel și triumfător pe glasul al 3-a Frigian:* „Fecioara astăzi pre cel prea înființat naște".

Tăcuți și evlavioși, părinții și copii sărută sf. icoană a Nașterii, primind în suflete bucurie și pace.

Sublimă evocare a sfântului eveniment, făcută într'un cadru atât de simplu, dar atât de solemn și impunător.

De veacuri cântăreții bis., eri ca și azi, în ciuda vremilor de indiferentism religios, continuă a fi crainici acestei sărbători, iar ecoul cântecului lor răsună în depărtări: Nașterea ta Hristoase...

I. POPESCU-PASĂREA

Troparul Nașterii Domnului

(Muzică bisericească strămoșească)

I. POPESCU-PASĂREA

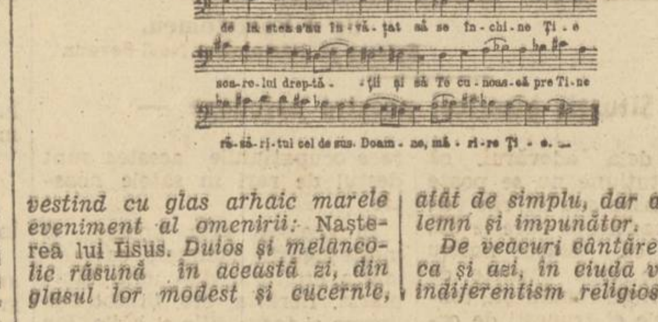

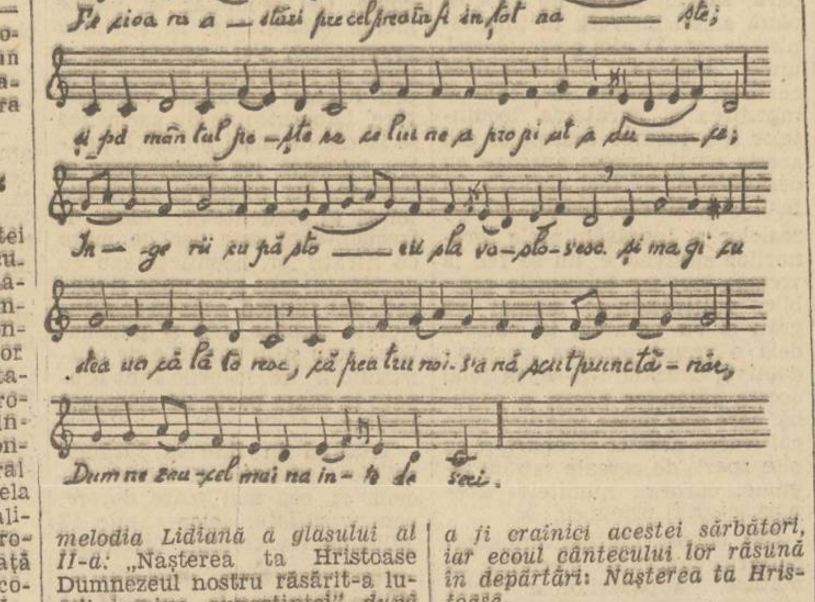

SCAUN ANEVOIOS.

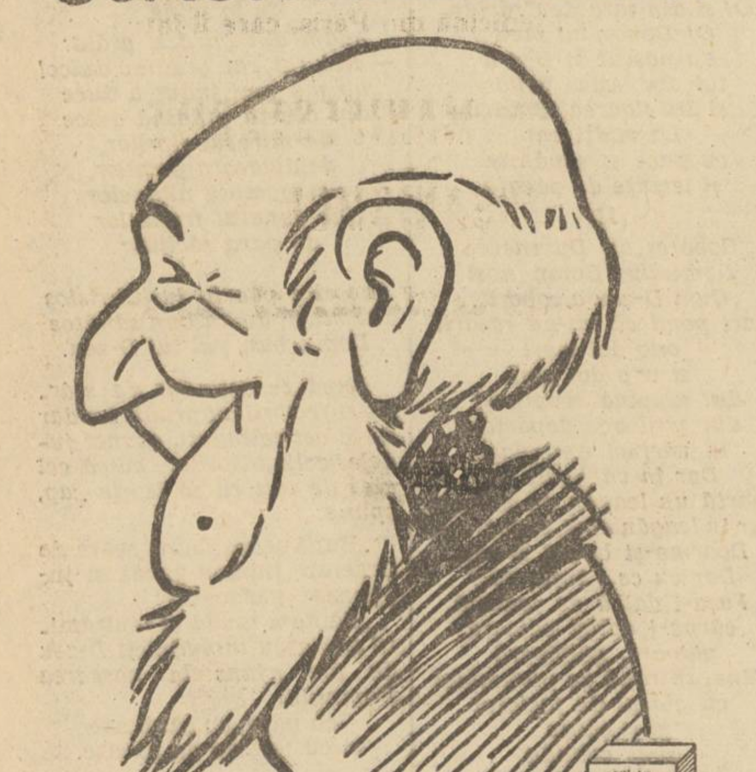

PURGATIV TYP LAXATIV
CURĂȚĂ, DESFUNDĂ, PLĂCUT ȘI BINE
STOMACUL ȘI INTESTINELE
De avut în toate Farmaciile și Drogheriile din România

CITIȚI
GENIILE NEAMULUI
de GENERAL GAVANESCU

Primul volum dintr'o monumentală serie, având de scop înfățișarea, în linii largi și viguroase, a geniilor neamului românesc. Prețul unui volum de 384 pag., lei 160.
De vânzare la toți depozitarii de ziare și la librăriile din țară.
Se trimite cu ramburs de către librăria ziarului „Universul".